

[A. Chr. Christensen.]

ikke er Landets Stifbørn, selv om Fiskeriet er et lille Erhverv.

Man burde ogsaa betænke sig to Gange, før man gaar hen og tager den fattige Mands eneste Lam og tilbereder det for den rige. Hvem kan vel tro, at Silden vil gaa ind i Limfjorden for at skyde sin Rogn under saa urolige Forhold, som der allerede er med den rivende Strøm, der nu findes? Og det vil blive værre og værre, jo stærkere man uddyber Limfjorden. Derved forøger vi ogsaa Saltholdigheden i Fjorden, saa den bliver lige saa salt som Vesterhavet. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Nørskov om, at den stadige Indstrømning af det salte Vesterhavsvand ødelægger de naturlige Vækstbetingelser for Fiskeriet i Fjorden, og skal den Tilstand vedvare og yderligere forværres, er Fiskerne af den Opfattelse, at Bændeltangen aldrig vil komme igen, for det er ikke alene Tangen, der er forsvundet, men hele den store Bundgrøde løsner sig og gaar i Land, og da vil hele det betydelige Aalefiskeri være i den største Fare.

Hvis Fiskeriet ikke skal blive en saga blott, kommer vi ikke uden om en Regulering af Strømforholdene. Man burde have hørt os, da der var Tid og Lejlighed. Nu er det forpasset, men Spørgsmaalet vil vedblive at trænge paa, lige til det finder sin Afgørelse. Jeg ved, at den højtærede Minister for Fiskeri vil sige, at der er ogsaa andet, der er medvirkende til, at Fiskeriet er i Tilbagegang, det er det stærkt forcerede Snurrevodsfiskeri. Derom er jeg ganske enig med Ministeren, men naar man ikke mener, at selve Kattegattet kan holde til dette Fiskeri, men har taget det kloge Standpunkt at frede Fiskene en vis Tid af Aaret langs den jyske Østkyst, hvordan vil man saa tro, at Limfjorden kan holde til dette Fiskeri?

Derfor burde man have fulgt mine Ændringsforslag til Saltvandsfiskeriloven, som netop tog Sigte paa Fredningsbestemmelser om Fiskene i Fjorden. Naturens Lov er nu saaledes, og det gælder baade for Fugl og Fisk, at naar vi bare freder dem tilstrækkeligt, er de i Stand til at formere sig. Der er ingen Mening i, at Fiskerne slider, om jeg saa maa sige, baade Nat og Dag og neppe kan tjene til det daglige Brød, naar de kunde tage det samme paa en Time eller to.

I denne Forbindelse ønsker jeg at sige til den højtærede Minister for Fiskeri, at der klages stærkt over det ulovlige Fiskeri i Limfjorden. Det er i Virkeligheden ikke Snurrevodsfiskeriet, der drives, men meget snarere Trawlfiskeri, og det kan kun være

medvirkende til at ødelægge Fiskeriet. Nu da vi har faaet en ny Fiskerikontrolør i den nordlige Del af Jylland, vil jeg haabe, at Ministeriet eller Direktoratet vil give ham saadanne Instruksler, at Fiskeriet kan foregaa paa lovlige Vis.

Om Fiskeriet som Helhed vil jeg gerne sige til den højtærede Handelsminister, at naar vi igen skal til at føre Forhandlinger om vore Eksportforhold, vil jeg gerne bede ham ikke glemme Fiskeriet. Der er særlig en Ting, jeg vil pege paa, og det er, om der ikke var Mulighed for at faa Tyskland til at ændre sine Toldsatser, saaledes at det blev Værditold i Stedet for Vægttold, for selv om den billige Fisk koster forholdsvis mange Penge i Tyskland, tager Fiskerne næsten ingen Penge hjem. Det hele gaar, og undertiden mere til, til Told og Fragt, og derfor vilde det have stor Betydning, om vi kunde faa en Ændring paa dette Omraade.

Dernæst ønsker jeg at sige om den Spaltning, som er sket inden for Dansk Fiskeriforening, at hvor meget vi end maa beklage, at Fiskerierhvervet ikke har kunnet staa samlet, saa var det vistnok kommet dertil, at det var en Nødvendighed, at hver gik sin Vej. Men vi maa oprigtigt haabe, at de ledende inden for begge Foreninger vil være forstandige nok til at indse, at det, der samler Erhvervet, i Virkeligheden er langt større end det, der skiller, saa at de ikke graver Grøften større, end at der vil kunne bygges Bro over den. Indtil da synes jeg, at vi fra Rigsdagens Side burde behandle de to Parter ens i Forhold til deres Medlemstal.

I nær Tilknytning til det store Fiskerispørgsmaal i Limfjorden er der ogsaa et Landbrugsspørgsmaal, som jeg gentagne Gange har beskæftiget mig med ved Finanslovens første Behandling. Det er de mange Ulemper, som den stadige Uddybning af Limfjorden forvolder Landbruget, navnlig de idelige Oversvømmelser af de mange lave Enge, der findes langs hele Limfjorden, og den store Bortskæring af Kysterne.

Det ærede Medlem Hr. Strøm har givet mig en kærkommen Lejlighed til atter at komme ind paa dette aktuelle Emne. Jeg maa ganske vist rette det ærede Medlem i hans ganske fejlagtige Vurdering baade af Forholdene og af Lodsejerne. Jeg kan godt være enig med det ærede Medlem i, at Iværksættelsen af et Arbejde for at afbøde alle de Ulykker, som Staten saaledes forvolder Lodsejerne, vil være af overordentlig stor beskæftigelsesmæssig Betydning; men dette er ikke noget nyt, som det ærede